

естество-то е твърдѣ трудно даже нѣкога и нево-
зможно! *)

в) За исторический опытъ.

§. 65.

Человѣкъ никога не е доволенъ само съ онова, което онъ самъ мисли и измисля; напротивъ, онъ въ всичкій си животъ се труди и се стреми да се усовершенствова; а защото не е доволенъ съ свой разумъ и съ разумъ-тъ на современни-тъ му чело-вѣци: то онъ и иска да узнае чрезъ исторический опытъ: — какъ мислили и разеждали за единъ извѣстенъ предметъ и по ветхи-тъ отъ него чело-вѣци?

Но за да може нѣкой да се възползова отъ истор-иѣ-тъ и отъ свидѣтелства-та и примѣры-тъ що се въ нея съдържатъ, трѣба: 1) *чювствителни-шѣ негови сили да сѣ въспрѣимчиви*, 2) *въспрѣимчива-ша шая душевна сила да е расположена кѣмъ до-бро-шо и прекрасно-шо*; 3) *свидѣтель-шѣ, койшо раз-казва, сирѣчь историкъ-тъ, шрѣба да е честенъ че-ловѣкъ — безпристрастно и справедливо да разказва да знае при шова добръ и предмешъ-шѣ за когото*

*) Тукъ не можемъ да преминемъ безъ да спомявемъ за съчиненія-та на Г. Доктора Петра Берона както „Славянска-та философія“ и пр. въ тяхъ навистинѣ Г. Петръ Беронъ се труди логически да докаже *начялнѣ-шѣ причинѣ на всички-шѣ явленія на естество-шо*; и мѣжкаръ да се не опира на опытно-доказателно основаніе, на много мѣста обаче е твърдѣ добръ успѣлъ. —